

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5428/20
21.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Пешић, адвокат из Београда, Бошка Петровића 7-2/6, против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, Тимочка 15, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 5543/19 од 26.11.2019. године, по закључењу расправе одржане пред другостепеним судом дана 21.9.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 5543/19 од 26.11.2019. године у првом и четвртом ставу изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија – Министарство одбране, да тужиоцу АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 100.000,00 динара за претрпљени страх и износ од 100.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија – Министарство одбране, да тужиоцу АА из ..., на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 131.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија – Министарство одбране, да тужиоцу АА из ..., на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 22.500,00 динара у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног

поступка.

Образложење

Првим ставом изреке побијане пресуде, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете, исплати износ од 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 100.000,00 динара за претрпљени страх и износ од 100.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете преко износа досуђених првим ставом изреке, исплати за претрпљене физичке болове износ од још 50.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од још 100.000,00 динара. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за наруженост исплати износ од 100.000,00 динара. Четвртим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 131.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом заснованом на свим разлозима прописаним чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), тужена је првостепену пресуду побијала, како из садржине жалбе произлази у првом и четвртном ставу изреке. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћењу прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да је жалба тужене основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, на основу одредбе члана 386 став 3 истог Закона.

Међутим, основано се жалбом тужене указује да првостепени суд није извео све парничне радње и расправио сва спорна питања на која му је указано раније донетом другостепеном одлуком у овом спору, чиме је учињена релативно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 398 став 2 Закона о парничном поступку, а која је према оцени другостепеног суда била од утицаја на правилност побијане одлуке, стога што због наведеног пропуста нису утврђене битне чињенице које је тужена током поступка истицала у прилог тврдњи да је тужилац искључиви кривац за штету коју је претрпео (јер није обавестио претпостављене да је дан пре штетног догађаја имао здравствене проблеме и није поштовао наредбу о забрани искакања из камиона), као и у прилог непостојања узрочно-последичне везе између обављања редовне дужности професионалног војника и повреде кичме (тврдњом да је тужилац и пре штетног догађаја имао обољење кичме). Због наведеног чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, што је од значаја за правилну

примену материјалног права у погледу одговорности тужене за насталу штету. Осим наведеног, основано се жалбом тужене указује да се првостепена пресуда у побијаном делу не може испитати, јер не садржи разлоге о одлучним чињеницама које се односе на постојања разлога за искључење одговорности тужене, нити садржи разлоге о утицају ранијег обољења кичме код тужиоца на постојање узрочно-последичне везе између штетног догађаја на који се тужба позива и настанка нематеријалне штете, што представља битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку. Ради отклањања наведених повреда одредаба парничног поступка, а будући да је у овој парници првостепена пресуда већ једном била укинута, другостепени суд је усвојио жалбу и укинуо првостепену пресуду у побијаном делу и након одржане расправе, у смислу одредбе члана 383 став 4 Закона о парничном поступку, одлучио о захтеву тужиоца применом одредбе члана 387 став 1 тачка 6 истог Закона.

На основу оцене изведених доказа у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку, другостепени суд је утврдио следеће битне чињенице за доношење одлуке у овом спору:

Према извештају 27. механизованог батаљона бр. 909/2 од 29.5.2014. године, тужилац је као професионални војник – десетар, на служби у Војној пошти .... .., приликом реализације и извршења припремног гађања на себи имао прописану униформу и опрему (аутоматску пушку тешку 3,75 кг, заштитни шлем тежине 1,4 кг, а остали наводе тужбе о тежини ранца нису поменуте), да тужилац наведеног дана, када је био ангажован на извршењу гађања, није имао поштеду од надлежног лекара, те да је на дан штетног догађаја преглед тужиоца извршио ББ (у прилогу наведеног извештаја достављене су писане изјаве ВВ, ГГ и ДД, руководиоца гашања, док изјава ЂЂ на који се извештај позива - уз тужбу није достављена, као ни током првостепеног поступка).

Из отпусне листе ВМА – Одељења неурохирургије од 11.6.2012. године утврђено је да је тужилац на наведено одељење примљен дана 28.5.2012. године, ради неурорадиолошке дијагностике и одлуке о начину лечења услед акутно насталог интензивног лумбоишијаличног синдрома лево, 11 дана пре пријема у болницу, коју је задобио на дужности при искакању из камиона. Даље се у извештају наводи да је тужилац оперисан 2007. године због пролапса 4. диска Л4/5 десно и након тога развоја поменутог болног синдрома без болних тегоба. У неуролошком налазу се констатује се да доминира болни синдром за пропагацијом бола у дистрибуцији Л5 лево и лакшом слабошћу дорзифлексије левог стопала (дакле, лева страна). Наводи се и да је магнетном резонанцом ЛС кичме од 31.5.2012. године констатована масивна екструзија меког једра четвртог диска Л4 торзолатерално лево са компресијом на садржај канала и да је дана 7.6.2012. године, извршена оперативна интервенција.

Према извештају Војномедицинске академије – Дијагностичкополиклинички центар – Кабинет за неурохирургију од 28.5.2012. године утврђено да је тужилац оперисан 2007. године на Клиници за неурохирургију од ЛДХ у нивоу Л4 десно, те да је пре једанаест дана приликом искакања из камиона на дужности осетио интензиван бол у левој нози и трњење у левој нози и стопалу, због чега је примљен ради МР дијагностике и одлуке о начину даљег лечења под сумњом на колапс четвртог диска.

Према извештају 27. механизованог батолана Краљево Пов.909-4 од 21.7.2014. године утврђено да је према овом извештају тужилац још увек у радном односу у наведеној јединици у ВП ..., распоређен на дужност оператора – нишанције, те да се тужилац наведеног датума (не наводи се који је то дан) није повредио приликом извршавања задатака реализације гађања из пешадијског наоружања, те да због тога јединица није сачинила извештај о ванредном догађају нити извештај о повређивању тужиоца. У извештају се наводи да је тужилац имао проблема са кичмом и раније пре наведеног периода како је изјављивао командирима у јединици. Тужилац је у склопу редовне процедуре за продужетак уговореног рока упућиван на систематско-специјалистичке прегледе и на основу налаза, оцене и мишљења БЛК ВМЦ од 27. новембра 2012. године проглашен је способним за професионалну војну службу. Током 2013. године тужилац је због чињенице да се налазио на лечењу, односно боловању 6 месеци укупно за последње 2 године упућиван на ванредну оцену способности за вршење службе па је према извештају од 17.4.2014. године тужилац оглашен способним за рад у Војсци Србије.

Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке и сведока ЕЕ и ЖЖ, који су оцењени као уверљиви, међусобно сагласни и у складу са осталим изведеним доказима, утврђено је да су тужилац и сведоци били војници по уговору, те да су дана 18.5.2012. године у склопу редовне процедуре отишли на гађење у Жичу, да су се до места гађања превозили камионом са још петнаестак војника и да су били смешетни на каросерији камиона, позади. Када су стигли на место где је требало да буде извршено гађење – на стрелиште у Жичи, возач је отворио канату (каросерију камиона) и рекао да сви изађу. Како је каросерија неких 1,5 м изнад земље, то се из ње могло изаћи једино искакањем, што је учинио тужилац, као и остали војници. Тужилац је приликом искакања из камиона, приликом доскока, пао на камен и осетио оштар бол у кичми и грудима и било му је толико лоше да су га колеге поливале водом, а уз помоћ сведока ЕЕ и ЖЖ тужилац се подигао. Сведоци су тужиоца питали да ли може да иде на гађење, он је одговорио да може, па су му сведоци помогли тако што му је ЖЖ носио опрему, а сведок ЕЕ помогао тужиоцу да дође до стрелишта, где је тужилац и обавио вежбу гађања која је трајала око 45 минута. Након обављене вежбе гађања, сведоци су помогли тужиоцу да се врати до камиона и да уђе у исти, након чега су отишли до касарне. Приликом наведене вежбе сви војници су од опреме имали: борбени шлем, ранац, маску, резервни алат и прибор и пушку. Старешина није био присутан приликом изласка војника из камиона нити је комадовао збор, био је присутан само возач.

Из исказа тужиоца утврђено је такође да му је било лоше након повратка у касарну у Краљево, да је одмах отишао у амбуланту где га је примио доктор 33, коме је тужилац испричао шта се догодило, да је потом био упућен у гарнизонску амбуланту која се налази 5 километара од касарне, у центру града. У гарнизонској амбуланти тужилац је примио терапију и колима хитне помоћи је одвежен својој кући, али како му се здравствено стање није побољшавало у наредна 2-3 дана, поново је отишао у амбуланту, уз помоћ брата, где је и добио упут за ВМА и амбулатним колима пребачен на Војномедицинску академију где је и оперисан јуна 2012. године, а његов опоравак је трајао 3 до 4 месеца, фактички до новембра 2012. године. Тужилац се током 2007. године лечио од проблема са кичмом и исте године је и оперисан, али због повреде са

десне стране кичменог стуба. Повреду коју је задобио 18.5.2012. године није лично пријављивао као повреду на раду зато што је у Војсци процедура да о повреди на раду надлежни извештава старешине, а не онај који је повређен. Неколико дана пре гађања (дан - два) тужилац се обратио лекару због болова у десној ноzi и добио терапију, нога му је била добро и био је способан за овај задатак (што потврђује и извештај 27. механизованог батаљона бр. 909/2 од 29.5.2014. године да тужилац није имао поштеду за гађење), а то је разлог што је тужилац сматрао да је способан да обави гађење и што старешине није обавестио да није способан да изврши задатак.

Према сагласним исказима тужиоца саслушаног у својству странке и сведока ВВ и ГГ, утврђено је да на камиону којим се тужилац превозио на стрелиште дана 18.5.2012. године није било мердавина за силазак, да су старешине пре одласка на стрелиште питали војнике да ли су у могућности да обаве гађање, али након што се тужилац повредио приликом изласка старешине га нису питале да ли је у могућности да обави гађање, иако су до места гађања двојица колега отпратила тужиоца. Гађање је било у лежећем ставу и тужилац је желео да обави своју дужност. Приликом изласка из камиона није био командован начин изласка, како је то иначе правило. Дакле, старешина није стајао поред камиона и комадовао начин изласка, већ су војници излазили стихијски.

Из исказа сведока ВВ утврђено је да је сведок са тужиоцем био у камиону приликом транспорта на стрелиште Жича на гађање, а о повређивању тужиоца дао је и писану изјаву. Сведок је међу првима изашао из камиона и чуо је да је нешто пало и када се окренуо видео је тужиоца да лежи на земљи, да има болове, да је кукао. Војници су помогли тужиоцу да устане, а критичном приликом није било командовано искрцавање. На том камиону није било мердевина за излазак, биле су можда само стопе на канатама које су иначе нестабилне и несигурне. На овом стрелишту терен је јако стрм и неприступачан, па је тешко изаћи из камина и свакако се мора скочити, чак и ако стопице постоје. Размак од канате до земље је велики, што је, такође, разлог да се из канате мора скочити. На гађање се носи пуна ратна опрема, као и храна и вода.

Из исказа сведока ГГ утврђено је да је он био један од старешина приликом гађања на стрелишту Жича, а једино што му је познато јесте да је након завршетка овог гађања тужилац био одсутан са следећег задатка и неко од војника је сведоку рекао да се тужилац том приликом укочио. Сведок је као старешина седео у камиону, напред, приликом вожње од касарне до стрелишта и није видео ништа око повређивања тужиоца, нити је био присутан када су војници излазили из камиона. Навео је да је превоз обављен вероватно камионом типа "ТАМ 150", који има лествице за силазак из камиона, а које возач треба да спусти како би се преко њих силазило, а да ли је у конкретном случају возач то учинио, сведоку није било познато, као што му није било познато ни да ли је тих лествица уопште било. Потврдио је навод претходног сведока да је терен на коме се вршио излазак из камиона врло стрм са нагибом, а сведок је у касарни пре поласка на стрелиште упозорио војнике да у камион улазе и из истог излазе безбедно. На стрелишту је највиши по чину постројио све учеснике и тада је болничар, који је иначе увек присутан на гађању, питао да ли су сви способни за гађање, а пошто је било око 40-ак војника, сведок се није сећао да ли се ико јавио да није способан за гађање.

Из налаза и мишљења вештака др Кенана Сенохрадског, специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије, од 10.8.2017. године, као и допунског налаза и мишљења од 8.5.2023. године, утврђено је да је тужилац дана 18.5.2012. године задобио пуцање међупршљанског јастучета између IV и V слабинског пршљана са испадом језгра на леву страну, која повреда се квалификује као тешка телесна повреда. У тренутку задобијања повреде тужилац је трпео болове јаког интензитета у трајању од 2 сата, болове средњег интензитета у трајању од 10 дана и болове слабијег интензитета у трајању од укупно месец дана, а и сада, под одређеним околностима, при напорима везаним за физичко оптерећење, дуже седење, лежање и стајање, тужилац може осећати повремене, неједнаке и неправилне болове слабијег интензитета. Због трајно заосталих последица претрпљене и описане повреде, код тужиоца постоји редукација опште животне способности за све оне активности које захтевају ход на неравном и клизавом терену, чучање и пењање, ход уз степенице и низ степенице, рад на висинама, дизање и ношење терета, рад у принудно савијеном положају тела у леђима, излагање хладноћи, ветру и влази, код свих већих физичких оптерећење и обављања разних рекреативних спортских активности, због чега је код тужиоца животна способност умањена за 5% трајно. Наведено умањење опште животне активности од 5% је искључиво последица штетног догађаја од 18.5.2012. године приликом изласка (искакања) из камиона, када је тужилац задобио оштећење на левој страни, односно на левој ноzi. Тужилац је лечен и оперисан 2007. године, услед пролапса IV дискуса десно, док је критичног дана 18.5.2012. године приликом искакања из камиона са великим теретом на себи, дошло до пуцања међупршљанског јастучета између IV и V слабинског пршљана са испадом језгра на леву страну. Повреда из 2007. године (дискуса десне стране) није оставила последице, нити је утицала на умањење ОЖА од 5%, која се односи само на тегобе на левој страни, односно на левој ноzi тела.

Из налаза и мишљења вештака др Зорана Ђурића, специјалисте неуропсихијатрије, утврђено је да је тужилац приликом повређивања трпео примарни страх у трајању од 1-2 минута који је био високог интензитета, секундарни страх високог интензитета је трајао око 24 часа, а секундарни страх средњег интензитета 4 недеље. Секундарни страх ниског интензитета трајао је око 6 месеци. Претрпљени страх није оставио трајне последице на тужиочево психичко здравље.

Према одредби члана 172 став 1 Закона о облигационим односима правно лице одговора за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Према одредби члана 173 Закона о облигационим односима штета настала у вези са опасном ствари односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете (претпоставка узрочности). За штету од опасне ствари, према одредби члана 174 Закона о облигационим односима одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговора лице које се њоме бави. Ималац ствари се према одредби члана 177 став 2 истог закона ослобађа одговорности ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, док се према ставу 3 истог члана, ималац делимично

ослобађа одговорности, ако је оштећеник делимично допринео настанку штете.

У конкретном случају, тужилац је доказао узрочно-последичну везу између обављања војне службе, као опасне делатности, и то током транспорта камионом у власништву тужене и задобијене повреде, а што несумњиво произлази из изведених доказа сагледаних како појединачно, тако и свих доказа као целине, а тужена није током поступка оборила претпоставку узрочности, због чега је у смислу одредбе члана 172, 173 и 174 Закона о облигационим односима, као правно лице одговорна за штету од опасне делатности – организације транспорта војника под пуном опремом камионом који је опасна ствар у власништву тужене, без адекватне механизације која би обезбедила безбедан силазак из камиона, јер је ради изласка било нужно савладати висинску препреку (према исказу тужиоца у висини од 1,5 м, што је потврђено и исказима сведока) будући да је због стрмог терена једини начин изласка из камиона било скакање.

Тужена током поступка, у смислу одредбе члана 228 Закона о парничном поступку, није пружила доказе на основу којих би се несумњиво утврдило да је искључиво тужилац скривио предметну штету тиме што, иако је био претходног дана повређен, то своје здравствено стање прећутао када је постављено питање да ли су војници способни за гађање (прећутао да је претходног дана имао проблем са кичмом) и зато што је, противно инструкцији старешине, из камиона скакао, уместо да је сишао на безбедан начин. Странка која оспорава постојање неког права, сходно члану 231 став 3 Закона о парничном поступку сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако није другачије прописано. Наведено правило о терету тврдње и доказивања у светлу изнетих тврдњи тужене, којим би њена одговорност била искључена, значе да је на туженој терет доказивања чињеница које воде ослобађању тужене од одговорности за насталу штету.

Међутим, изведени докази не поткрепљују изнете тврдње тужене да тужилац због проблема које је претходних дана имао са кичмом није био способан за гађање, будући да из извештаја 27. механизованог батаљона од 29.5.2014. године, који је управо тужена доставила уз одговор на тужбу, следи да тужилац на дан штетног догађаја када је био ангажован на извршењу гађања није имао поштеду од надлежног лекара, што значи, да чак и када би се прихватила тврдња тужене да се тужилац претходног дана 17.5.2012. године, обраћао надлежном лекару, која тврдња иначе није доказана, јер извештај на који се тужена у жалби позива није достављен током првостепеног ни другостепеног поступка, говори супротно – да је тужилац био способан за извођење наведене вежбе. Стога су без утицаја наводи жалбе да је тужилац тиме што је прећутао проблеме са кичмом сам узроковао повреду. Такође, искази саслушаних сведока, који су сагласни исказу тужиоца, воде несумњивом закључку да се због нагиба терена и савладавања висинске препреке из камиона критичног дана могло изаћи само искакањем, због чега су неосновани и наводи жалбе да је тужилац имао могућност да на други - безбедан, начин напусти возило и спречи повреду. Дакле, тужилац својим понашањем није узроковао повреду, нити је довео до већег обима штете, како то неосновано тврди тужена.

Наводи жалбе тужене којима се истиче да је тужена приликом организације транспорта и извођења вежбе гађањем поштовала правила службе и да није предузела никакву противправну радњу која је довела до штете, су без утицаја с обзиром да се, према члану 154 став 2 Закона о облигационим односима, за штету од опасне ствари или делатности одговора без обзира на кривицу.

На закључак другостепеног суда о насталој повреди и постојању узрочно-последичне везе између опасне делатности и ствари и претрпљене повреде тужиоца није од утицаја навод жалбе да тужилац није доставио уверење о повређивању, нити извештај о повреди на раду, с обзиром да сви докази изведени током поступка потврђују наводе тужбе да је тужилац ову штету претрпео у обављању војне службе, док је вештачењем несумњиво утврђено да повреда кичме коју је тужилац имао пре повређивања и због које је оперисан током 2007.године није била од утицаја на умањење опште животне активности која је према мишљењу вештака директна последица повреде задобијене дана 18.5.2012.године. Одредбом члана 8 Закона о парничном поступку успостављено је као доминантно начело слободне оцене изведених доказа - што значи да се сваком врстом доказног средства може утврђивати свака чињеница, па како законом није прописано степеновање појединих врста доказних средстава по њиховој претпостављеној доказној вредности, то се и ова спорна чињеница не мора доказивати искључиво извештајем о повреди на раду, већ оценом сваког доказа засебно и свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка.

Дакле, у погледу тврдње тужене да је тужилац искључиво крив због тога што је противно наређењу небезбедно напуштао камион, другостепени суд је на основу изведених доказа закључио да је тужена одговорна будући да не постоји основ за искључење одговорности тужене, с обзиром да је према конкретним околностима искрцавања војника - уочен нагиб терена и недостатке камиона (оштећене стопе и недостатак мердевина) тужена могла предвидети немогућност безбедног напуштања камиона и последице избећи или отклонити, што у конкретном случају није учинила. Напротив, ни старешина није био присутан приликом изласка војника, нити је било командовања искрцавања.

На основу свега изложеног тужена је одговорна да нематеријалну штету коју је тужилац претрпео као директну последицу редовних војних активности у оквиру службе по уговору у Војсци Србије, накнади у целости.

Налазе и мишљења вештака другостепени суд је прихватио као објективне и стручно дате и у свему дате у складу са правилима струке и науке.

Одредбом члана 2 тачка 21 Правилника о специјализацијама и ужим специјализацијама здравствених радника и здравствених сарадника ("Службени гласник РС" бр.63/10) прописано је да се поред осталих, доктори медицине могу специјализовати у области ортопедске хирургије и трауматологије. Према наведеном правилнику специјализација из наведене области траје 72 месеца, односно 6 година и подразумева област која се бави изучавањем, посматрањем, дијагностиком и лечењем генетских, урођених, развојних и стечених мана, обољења и повреда локомоторног апарата целе животне доби. Циљ специјализације је оспособљавање ортопедског

хирурга да усвојеним теоријским знањем и стеченим вештинама може збринути и лечити већину болесника са малформацијама, обољењима и повредама локомоторног апарата што подразумева дијагностику, превенцију, критичну одлуку за оперативно или неоперативно лечење и мултидисциплинарни сарадњу. Ова специјалност обухвата обољења и повреде свих структура које припадају локомоторном апарату поред осталих коже, поткожног ткива, мишића са тетивама, костију, зглобова, периферних нерава и магистралних крвних судова због чега је обавезна блискост са граничним областима реуматологијом, неурологијом, физијатријом, ендокринологијом, васкуларном хирургијом и онкологијом. Едукација из ове области поред осталих, подразумева посебно и проверу знања и вештина из области обољења и повреда кичменог стуба.

Имајући у виду повреду које је тужилац критичном приликом задобио и ужу специјалност вештака др Кенана Сенохладског, те одредбе цитираног правилника, другостепени суд је оценио да су неосновани наводи тужене да је вештачење спорних околности о узроку повреде и насталим последицама поверено вештаку неадекватне специјалности. Следом наведеног, предлог тужене за извођење доказа новим вештачењем преко вештака неуролога, другостепени суд је одбио оценивши да је вештак др Кенан Сенохладски који је специјалиста ортопедске хирургије и трауматологије у потпуности и адекватно едукован да стручно мишљење ради утврђивања и разјашњења спорних чињеница о узроку настанка повреде која је према медицинској документацији дефинисана као повреда кичме настала приликом искакања из камиона, као и о насталим последицама у виду претрпљених физичких болова и умањења опште шивотне активности.

Полазећи од критеријума прописаних одредбом члана 200 Закона о облигационим односима, а имајући у виду налазе и мишљење вештака специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије и неуропсихијатрије, околности конкретног случаја - да је тужилац у време повређивања имао 38 година, интензитет и трајање физичких болова и претрпљеног страха, као и степен умањења опште животне активности које се огледа у ограниченом обављању уобичајених животних активности које подразумевају ход на неравном и клизавом терену, ход уз и низ степенице, чучање, пењање, дизање и ношење терета, рад у принудно савијеном положају тела у леђима, излагање хладноћи, ветру и влази, већа физичка оптерећења и обављање рекреативних и спортских активности, другостепени суд је правичну новчану накнаду за претрпљене физичке болове одмерио у висини од 200.000,00 динара, за претрпљени страх 100.000,00 динара и за умањење опште животне активности 100.000,00 динара.

Одлука о трошковима првостепеног поступка садржана у трећем ставу изреке ове пресуде донета је применом одредаба члана 153 и 154, 163 и 165 став 2 Закона о парничном поступку, а досуђени износ чине издати тужиоца на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 6.000,00 динара, за заступање на 6 одржаних рочишта у износу од по 7.500,00 динара, за приступ на 2 неодржана рочишта у износу од по 4.500,00 динара, на име судске таксе за тужбу и првостепену пресуду у износу од по 17.800,00 динара, на име трошкова вештачења у износу од 30.000,00 динара што све укупно износи 131.600,00 динара одмерено према Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи важећим у време пресуђења, а

сразмерно висини усвојеног дела захтева са законском затезном каматом од наступања извршности до исплате у смислу одредаба члана 277 и 324 став 2 Закона о облигационим односима.

Одлука о трошковима другостепеног поступка садржана у четвртном ставу изреке ове пресуде донета је применом одредбе члана 165 у вези са чланом 153,154,162 и 163 Закона о парничном поступку, а досуђени износ чине издаци тужиоца на име ангажовања пуномоћника адвоката за заступање на 3 одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара што укупно износи 22.500,00 динара одмерено по Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења, у границама постављеног захтева, а према висини ожалбеног дела пресуде. Тужилац за тражени трошак на име превоза аутобусом на релацији Краљево – Београд – Краљево суду није пружио доказ о цени аутобуске карте, па истом овај трошак није могао бити признат као трошак другостепеног поступка.

Како тужена у поступку по жалби није успела, то је на основу члана 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку, као неоснован одбијен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у петом ставу изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић